SEQÜÈNCIA #1

Lorea Alfaro, Javi Álvarez, Ona Bros, Cris Celada, Andrea González, Olga Mesa, Alejandra Pombo Su, Andrea Soto Calderón, Emilio Tomé, Carme Torrent

21.11.22–17.12.22

A cura de Marc Vives i Fernando Gandasegui.

Fabra i Coats: Centre d'Art Contemporani

Ajuntament de Barcelona

SEQÜÈNCIA #1 és un cicle d'activitats vinculat a la programació de la Fabra i Coats: Centre d'Art Contemporani de Barcelona, que aquest any ha girat entorn d'allò (para)cinematogràfic. A través de laboratoris, conferències i performances d'agents de diverses disciplines i geografies, *SEQÜÈNCIA #1* proposa un marc de treball per aprofundir en el particular vincle performatiu que s'estableix entre els cossos i les imatges.

Davant de posicions alineades amb el règim escòpic dirigit a la producció i el consum d'objectes-cossos-imatges, *SEQÜÈNCIA #1* recull treballs que afirmen la potència de les imatges com a actes o esdeveniments. El cicle ens proposa relacionar-nos amb la imatge com una pràctica, ja que aquesta «mai no és una cosa, un objecte inert, sinó una praxi en la qual dialoguen, es miren i es troben la imatge i el subjecte, mitjançada per un suport físic».[1] El suport o matèria a *SEQÜÈNCIA #1* són el cos o els cossos des dels quals emanen, i els que invoquen, les imatges i les seves agències.

El programa el conformen treballs que tenen un lligam amb la pràctica de la imatge abordat de maneres diferents, encara que, en tots, hi podem intuir una invitació translúcida i porosa que suggereix, obre, suspèn o, sobretot, imagina altres plans performatius per a l'esdevenir fascinat de les imatges, celebrant així que «del costat de la performativitat sembla que hi ha la força, la fuga, allò que és viu».[2]

Es tracta d'una aproximació multifocal, un punt de partida per seguir pensant des de la pràctica i de manera contextual com ho anem fent moltxs artistes, pensadorxs i comissarixs. Donar voltes sobre l'eix, hiperventilar, forçar una melodia fins a estimular el nervi vague, la suggestió des del relat, l'equiparació. Fer-pensar amb el cos i els seus annexos com a primera tecnologia de registre i producció d'imatges. La paraula, el soroll, els sons, l'espai, el tacte o el moviment provoquen aquesta aparició d'imatges en una altra temporalitat, la de la seva formació titubejant que s'escapa a interpretació normativa. En aquest marc de tensió volem presentar els treballs i investigacions de Cris Celada, Ona Bros, Andrea Soto Calderón, Andrea González, Javi Álvarez, Lorea Alfaro, Olga Mesa, Alejandra Pombo Su, Carme Torrent i Emilio Tomé.

---

1 PÉREZ ROYO, Victoria. «Poéticas del tiempo expandido en el cine. La mirada fascinada como producto de la imagen translúcida». A: Pascale Peyraga; Marion Gautreau; Carmen Peña-Ardid; Kepa Sojo Gil (ed.). *La imagen translúcida en los mundos hispánicos*. Lió: Orbis Tertius, 2016, pp. 597–614.

2 FERNÁNDEZ POLANCO, Aurora. «Usos performativos de las imágenes», *Re-visiones* [en línia], núm. 2 (2012). www.re-visiones.net/index.php/RE-VISIONES/article/view/141/153

Les imatges que anuncien *SEQÜÈNCIA #1* són registres d'una escena dissenyada amb tots els detalls, on els cossos ja no hi són però encara queda el seu rumor. Es tracta d'una obra de Martín Vitaliti que porta el títol de *Para ser dos hay que ser diferentes* (2020), la qual ens remet, sens dubte, a la trobada imprescindible amb l'altre per a la configuració d'una comunitat sensible.

Martín Vitaliti. Foto: Juande Jarillo

Cris Celada — *Per a la construcció de futurs... millors?*
Laboratori. Dilluns 21 i dimarts 22 de novembre, de 17 a 20 h *

El futur és una especulació. Plantejar-nos com serà el futur comporta un exercici d'imaginació, també de projecció. Una cosa semblant al que fem amb el passat remot que només hem conegut a través de la història que ens han explicat, que també és fragmentada, subjectiva i relatada pels guanyadors dels grans polsos de la història. Si la imaginació té un paper important en la reconstrucció del passat, és possible que l'evocació ens pugui ajudar a pensar/construir el futur.

El laboratori vol treballar aquestes idees des d'exercicis actorals grupals d'improvisació que tenen com a motor el cos, la veu i la interrupció com a disparador d'altres escenaris possibles.

Ona Bros — *Dolly (o de cossos, imatges i polítiques)*
Laboratori. Dimecres 23 i dijous 24 de novembre, de 17 a 20 h *

Dolly va ser el primer mamífer clonat a partir d'una cèl·lula adulta. *Dolly in/out* és un moviment de càmera que va del subjecte al context, o al revés, i que requereix sempre un reenfocament manual.

Dolly és un espai experimental on atendre com cossos i imatges es (com)mouen i s'afecten mútuament. Partirem d'imaginaris com el porno, o el biomèdic, i atendrem les imatges-cossos com a amalgames complexes/curioses que desborden allò representacional.

Andrea Soto Calderón — *Suspendre la imatge*
Conferència. Divendres 25 de novembre, a les 18 h

Les imatges no defineixen la seva potència per captar amb precisió el que hi ha, sinó per introduir una capacitat diferencial, una nuada diferent, en els processos d'articulació d'allò visible. Els marcs de referència hegemònics tenen múltiples mecanismes i tècniques per crear consistències imaginàries, la seva influència és poderosa en el nostre desig i en l'organització de les nostres formes de vida. Amb tot, sempre hi ha residus que no encaixen, que no s'adeqüen, que incomoden, que excedeixen. És aquí on cada cos compta i on una imatge pot produir una alteració decisiva. No tant en el retrat del que és, sinó del que podria ser. La pregunta que no

deixa de ressonar en la porositat de les imatges és com inscriure materialment el que no té lloc. Pregunta que exigeix no projectar un significat previ, no anticipar la imatge, suspendre-la, perquè en el seu moviment s'engendri la seva possibilitat.

Andrea González — *Una pel·lícula sense pel·lícula*
Performance. Divendres 25 de novembre, a les 19 h

Una pel·lícula gravada en un buit, que conté més del que van contenir les seves imatges. Les imatges materials d'aquella pel·lícula han desaparegut, però continuen apareixent ara. Són aquí, són allà, són aquí. Hi ha una sèrie fascinant de coincidències o senyals que les van fent sorgir. És com un *bypass* constant entre el present del passat i el passat del present. Entre allò que es creia identitari en l'ara i allò biogràfic d'aquella gent que va viure la transició.

Javi Álvarez — *Secuencia: causé cine*
Performance. Divendres 25 de novembre, a les 20.30 h

Secuencia: causé cine és un concert únic i íntim d'electrònica experimental creat específicament per a *SEQÜÈNCIA #1*. La peça, més emparentada amb el videoclub que amb el cineclub, parteix del detritus digital i de mecanismes analògics senzills, amb sintetitzadors casolans, instruments fabricats amb joguines electròniques, aparells devideojocs mutants, teclats modificats i pel·lícules VHS que sonen però no es veuen.

Entre les interferències, sons residuals, derivacions melòdiques, errors de suport i doblatges reverberats, hi apareixeran els possibles paisatges d'una banda sonora d'una pel·lícula inexistent.

Lorea Alfaro — *una mica de plaer*
Conferència. Dissabte 26 de novembre, a les 18 h

Miraré de posar en comú el que implica, per a mi, treballar amb imatges, tenint en compte: Charlotte. Grey. Rocks. (2015), certa resistència a la interpretació i una mica de plaer.

Olga Mesa — *Pràctiques del (no) visible: el cos operador i la doble visió*
Conferència. Dissabte 26 de novembre, a les 19 h

A l'origen de les meves obres hi ha la mirada com a lloc físic de percepció, captació i muntatge, que situa el cos en un paisatge de narracions múltiples on poder desplaçar, alterar i qüestionar la seva presència. Fa temps vaig escriure que «la mirada és allò que fa desaparèixer l'espai buit entre els cossos». En aquesta presentació del meu treball anomenaré i comunicaré un principi de vocabulari pertanyent a nombroses pràctiques (no) visibles inscrites en les dramatúrgies de les meves obres escèniques, audiovisuals i performatives. El cos-operador i la doble visió es configuren dins dels dispositius que he anat articulant des del cos, i són conceptes pilars de la meva escriptura coreogràfica espacialitzada i cinematogràfica. Busco configurar la seva presència dins d'un camp de batalla i experimentacions, al voltant de llocs (no) ficcionals de trobades i memòries comunes. Proposar punts de contacte i de friccions entre allò que mostra i allò que amaga, entre allò que percep i allò que pensa, entre allò real i allò imaginari.

Alejandra Pombo Su — *No sols animal*
Performance. Dissabte 26 de novembre, a les 20.30 h

M'interessa el crit com a llenguatge que no parla, que res té a veure amb l'explicar i sí amb l'experiència del ser en l'estar, amb l'«estar tot sent», ara i aquí. Es tracta de ser situació explorant amb la veu una presència animal com a vibració i transformació cap a un espai obert i no definit. El ser com a lloc.

Carme Torrent — *Moure's sobre no res (100 focs horitzontals)*
Performance. Dissabte 26 de novembre, a les 21 h

Inscripcions superposades. Una interpel·lació a posar en joc, a reencantar els materials de transició entre els cossos, entre els moviments, entre les imatges. Un lloc de pas al món fent-se i desfent-se. Com en certa experiència de desidentificació i d'estranyesa, entre preformance i performance, l'escena, per inestable, interruptora, vibràtil, paradoxal, denota la incompletesa de tota aparició com la seva condició constituent, s'insereix

en les fissures, posa en crisi una certa economia i s'ocupa de la cura d'allò que no pot ser capitalitzat. Com podem imaginar o, fins i tot, somiar una dansa que ens agradaria veure sense l'obligació de saber com fer-ho ara?

Moure's sobre no res fa referència a un esdeveniment format per tres peces escèniques: *Cossos monàrquics?*, *100 focs horitzontals* i *Construcció amorosa*. També, *Moure's sobre no res es* compon de trobades i pràctiques de moviment amb persones que provenen d'àmbits molt diversos. Allò exposat és, doncs, resultat d'aquesta experiència col·lectiva.

Emilio Tomé — *Home Cinema*
Laboratori. Dilluns 12 i dimarts 13 de desembre, de 17 a 20 h *
Dissabte 17 de desembre, de 16 a 19 h *

Habitatge, llar, refugi, cova, pis compartit, casa familiar, niu, cau, recer. Membranes que construïm, llocs de l'endins. Aquest projecte es proposa com una investigació pràctica sobre aquests límits que semblen delimitar la nostra experiència íntima i protegir-nos de l'exterior. Com l'àngel de Wim Wenders o el protagonista de *Ferro 3* de Kim Ki-duk, l'espectador esdevé càmera, lent, micròfon incorpori. Cos abandonat a la intempèrie, lleu, gairebé imperceptible, privat de veu o acció, pur mecanisme d'observació sensible.

Home Cinema romp la mirada mitjançant el desplaçament dels llocs que els nostres cossos ocupen normalment. Generant una situació estranya i violenta, però també fascinant i sinistra, busquem albirar certes zones ocultes en la construcció normalitzada de la nostra subjectivitat.

Aquest laboratori proposa compartir i qüestionar els procediments, idees i problemàtiques de la performance *Home Cinema* amb la intenció de compartir l'experiència de pensar, produir, accionar i fer la performance.

*
Places limitades
Inscripcions: activitats-centredart@bcn.cat

Horaris

De dimarts a dissabte, de 12 a 20 h
Diumenges i festius, d'11 a 15 h

Visites guiades. Més informació a:
centredart.bcn.cat

Sant Adrià, 20
08030 Barcelona
932 566 155
centredart@bcn.cat
centredart.bcn.cat

DL B 21729-2022